

ALİ RIZA ÖZTÜRK

(1934 -)

Tarihçe-i Hayat kitabının son sayfalarında bir fotoğraf karesi vardır. Bediüzzaman hazretlerinin, Said Özdemir ve diğer ağabeylerin kolları arasında Ankara Beyrut Palas Otelinin merdivenlerinden inerken merhum İbrahim Canan'ın çekmiş olduğu fotoğraf... Nesiller boyu hafızalara nakşedilen ve edilmeye devam edecek olan bu ölümsüz fotoğraf karesine girme şansına sahip olanlardan birisi de Ali Rıza Öztürk'tür. Hem de Hz. Üstad ile Said Özdemir ağabeyin tam arkasındadır Ali Rıza hocaefendi.

Ali Rıza Öztürk Eskişehirlidir. Emekli imam ve vaizdir. Hz. Üstada çok sayıda ziyaretleri bulunmaktadır. Hoca efendinin bazı ziyaretleri farklı anlam ve mesajlar taşıdığı için bu kısımları daha ayrıntılı olarak yazdık. Meselâ; Bediüzzaman hazretlerinin şahsî hizmetlerini görmek niyetiyle yanında kalmak için Isparta'ya gittiğinde Hz. Üstadın: "Derhâl hizmetin başına! Sen hiç hizmet etmesen bile caddede, sokakta, pazarda gezerken; 'Şu geçen Nur Talebesiymiş' demeleri bu zamanda en büyük bir hizmettir" demesi, Ali Rıza hocanın da itirafıyla çok ince bir derstir.

Ali Rıza hocaefendi çok çilekeş bir Kur'an hâdimi... Tam onsekiz kere tutuklanmış; karakollar, mahkemeler onun yakasını hiç bırakmamış. Üstadımdan "Haydi hizmetin başına!" diye emir aldıktan sonra müdhiş hizmetler oldu diyor kendisi... Halen de ilerlemiş yaşına rağmen hiç boş vakti yok hoca efendinin. El'an, Eskişehir'de kurduğu "Hakka Hizmet Vakfı" ile yoluna devam ediyor kendisi.

Hatıraları kamera ile kaydeden Eskişehir Anadolu Üniversitesi talebesi Ömer Faruk Gökçe kardeşime çok teşekkür ediyorum. İlk defa tarafımızdan yayınlanan bu hatıralar, yazıldıktan sonra Ali Rıza Öztürk hoca efendiye tashih ettirilmiştir. Said Özdemir ve Hasan Okur ağabeyler de başvurumuz üzerine gerekli tamamlamaları yapmışlardır.

Ali Rıza Öztürk Anlatıyor:

Ali Rıza Öztürk, Hz. Üstad ile Said Özdemir ağabeyin tam arkasındadır

Eskişehir'in Sivrihisar kazasının Günyüzü Kasabasının Gecek köyünde 1934 yılında doğmuşum. Günyüzü sonradan ilçe olmuştur. 10-11 yaşlarımda iken gurbete çıktım ben. Elli senedir de Eskişehir'deyim. Bizim zamanımızda Arapça okumak yasaktı, biz karaborsa okuduk. Lise son sınıfta iken Arapça yüzünden hoca ile münakaşa edince liseyi son sınıftan terk etmiş oldum, liseyi bitiremedim. Esas Arapça tahsilimi ise askerlikten sonra 1956, 57, 58 senelerinde doğuda Siirt, Kurtalan, Diyarbakır, Bitlis gibi yerlerde yaptım ben. 1958-59'da da Polatlı'da okudum.

Risale-i Nur'la tanışmam ise; babamız aile reisi olarak Üstadın eserlerini evimizden eksik etmezdi. Risale-i Nur'u çocukluğumda tanımış oldum ben. Ama o zamanlar daha Üstad'a ziyaretimiz yoktu. Bunun nedeni Üstad'ın çileli hayatıdır. Hapis ve sürgünler yani... Üstadı kimseyle görüştürmüyorlar, yanına gidenleri de takip ediyorlardı...

KAYALAR AĞABEY ÜSTADIN MAKAMINI ANLATINCA DURAMADIM

Sene 1958... Siirt'in Kurtalan ilçesinin Garzan kasabasında okuyorum. Orada ruhî, manevî bir rahatsızlığım oldu benim. Arapça hocam Adil Erçin âlim ve seyyid bir zattı. Ona "Efendim ben Diyarbakır'a bir doktora gitsem?" dedim. Diyarbakır'da Mehmet Kayalar vardı. Aslında bütün arzumu onu görmektir.

Diyarbakır'a vardığımda bir ikinci vaktinde Ulu Camiye gttim... Namazdan sonra on-onbir yaşlarında bir çocuk eski yazı bir kitap çıkardı ve okumaya başladı. Çocuğun etrafına cemaat toplanmış, onu dinliyorlardı. Okuduğu ders 'Hastalar Risalesi' İdi. Ben Risale-i Nur olduğunu hemen anladım. Çok etkilendim o dersten... Ben hastayım, tedavi için gelmişim Diyarbakır'a; karşıma tanımadığım bir genç yavru çıkıyor ve Osmanlıca hattı ile gayet güzel, gayet net bir şekilde 'Hastalar Risalesi'ni okuyordu. Çok etkilendim... Orada çocuğa Mehmed Kayalar ağabeyi sordum, onu görmek istediğimi söyledim. Çocuk "O benim babam" dedi. İkinci bir şok yaşadım. Babamı görmek için falan ağabeyi bul o seni götürür dedi. Ziya Parlakgündüz diye bir berber kardeş... Onunla tanıştım. O beni dükkânına götürdü. Akşam ezanından sonra da Mehmed Kayalar ağabeyin Diyarbakır Dalkapı semtinde, Dicle kenarında bir dersanesi vardı, oraya gittik. Orada enaz beşyüz kişilik bir cemaat vardı. Bu sayı abartma falan zannedilebilir. Beşyüz kişiden bile fazlaydı cemaat. Hem de bu cemaatin içinde meşayihden sarıklı âlimler, hocalar da vardı. Bunu, hassaten kayda alman için söylüyorum. Mübalâğa zannedilmesin diye söylüyorum...

Kayalar ağabeyi hiç görmemiştim daha. Heyecanla bekliyoruz... Beyaz bir cüppe ve sarıkla geldi. Cemaat gereken hürmeti yaptı. O beni, ben onu hiç tanımıyoruz, tanışmamıştık daha. Kayalar ağabey geçti kürsüye. O da, başladı 'Hastalar Risalesi'nden okumaya. Tevafuk bu kadar olabilirdi...

Dersten sonra berber Ziya kardeş "Efendim bu hocaefendi Eskişehir'den, sizinle tanışmak istiyor" dedi, Kayalar ağabeyle tanıştık. Orada bir ay kaldım. Yalnız bende enaniyet-îlmiye yüzünden Kayalar ağabeyle Üstad'ın manevî makamı, vazifeleri, Mehdiyet, Risale-i Nur'un mahiyeti hakkında münakaşa ettik. Ben o zaman Arapçanın medrese usulünün son kitabı olan "Usül" okuyordum. Yani ilmi enaniyet vardı bende. Fakat Allah razı olsun Kayalar ağabey beni sonunda ikna etti. Artık Diyarbakır'da durmak istemiyor, bir an evvel Üstad'a gidip elini öpmek istiyordum, duramadım orada.

RÜYA İLE İÇİME BİR ATEŞ DAHA DÜŞTÜ

Diyarbakır'dan tekrar Siirt-Garzan'a geri döndüm ben. Garzan nahiye idi o zaman. Orada camide yatıp-kalkıyordum, yalnızdım. Garzan'da çok enterasan bir rüya gördüm. Benim ne bahasına olursa olsun Üstada teslim olmamın yolunu açan bir sebep de o rüya olmuştur.

Rüyamda: Polatlı'nın "Acıkır" diye bilinen bir yerindeyim. Ankara'ya giderken askeriyenin olduğu yerdir orası. Bizim orada tarlalarımız vardı. Orada, çok sıcak bir günde, güneş bastırılmış bir halde yalnız başıma yürüyorum; birden yer yarıldı ve ben aslan kafesi gibi bir kafesin içine düştüm, sağ tarafıma yattım. Sağ tarafımda çok uzakta bir ışık

gözüküyordu. Ama etrafım çelik kafes olduğu için oraya gitmem mümkün değil. Sol tarafımda 30-40 santimetre yüksekliğinde bir 'Altın' harmanı var.

Sağ tarafımda ışık, sol tarafımda "Altın" yığını. Birisi dünya, birisi ahiret... Ben nasıl çıkacağım buradan diye düşünürken dilime şu Salâvat-ı Şerife geldi: "Esselatü vesselamü aleyke yâ Resulullah, Esselatü vesselamü aleyke yâ Habibullah, Esselatü vesselamü aleyke yâ emine vahyillah." Bu salâvatı okuyunca kafes beni yukarıya fırlattı. Birden dışarıya çıktım, uyandım... İşte bu rüyadan sonra içime bir ateş daha düştü. Hemen hocamdan geri dönmek şartıyla izin aldım, toplanıp yola çıktım. Sene 1958... O sıralarda da bir vaizlik imtihanı vardı. Önce vaizlik imtihanı için Ankara'ya gittim. Ankara'da Said Özdemir ağabeyle daha önceden de tanışıyorduk. Ankara'da onunla görüştüm...

ÜSTAD'A İLÂÇLARINI GÖTÜRDÜM

Ankara'da girdiğim vaizlik imtihandan 3-5 ay sonra Said Özdemir ağabeyime tekrar uğradığımda: "Hoca fendi Üstad buraya uğramıştı, ama ilâçlarını burada unutmuş, sen o tarafa giderken bunları da götür" dedi. 1959'un Mart veya Nisan aylarıydı.

O zamanlar Emirdağ'a, Eskişehir'den gidiliyordu. Ben Üstadı göreceğim diye o hevesle Üstadın ilâçlarını aldım, Emirdağ'ına geldim. Rahmetli Mehmed Çalışkan ağabeye gittim. Mehmed ağabey "Üstad buraya uğradı ama arabadan inmedi, Afyon'a gitti" dedi. Atladım arabaya Afyon'a gittim. Orada da "Üstad geldi ama arabadan inmedi, Isparta'ya gitti" dediler. Tekrar yola çıktım...

Isparta'ya vardım, Üstadın kaldığı evi buldum ve kapıyı çaldım. Rahmetli Zübeyir ağabey açtı kapıyı. Dar bir vakitti. Üstad rahatsızdı o zaman. Rahatsız olduğunu, götürdüğüm ilâçlardan anladım tabi. Zübeyir ağabeye "Abi ben Ankara'dan ilâçları getirdim" dedim. Çok sevindiler. "Şu anda Üstadımız istirahat ediyor, yarın sabah gel Üstadla seni görüştürelim, kendin de anlat" dedi. Gittim otele yattım.

Otelde o sabahı nasıl yaptım kelimelerle anlatamam bunu. Saatler, dakikalar, saniyeler geçmek bilmiyordu o gece. Otelden kalkıp geldim Üstadın evine. Baktım iki polis var sokağın içinde, geziniyorlar. Girip çıkanı kontrol ediyorlar, tarassud var. Bir ara polislerin yönü öteye dönünce ben hemen kapıyı çalıp içeri girdim. Ağabeyleri gördükten sonra Üstad dışarı çıktı, elini öptüm, kucakladı beni. İlaçları götürdüğümünden dolayı dua etti, teşekkür etti. O zaman Üstadın gezileri oluyordu. Aradan bir gece geçmesine rağmen "Arabayı hazırlayın Ankara'ya gideceğiz" dedi. Şoför Hüsnü kardeş de vardı orada. Zübeyir ağabey falan hemen hazırlık yaptılar.

Üstad, merdivenden on yedi yaşındaki bir delikanlı gibi etrafındaki muhafazaları tutmadan indi. Peşinden ben iniyordum. Merdivenlerden inerken aklımdan "Üstadın yanında yer olsa da Ankara'ya ben de gitsem" diye geçti. Üstad taksinin kapısını açtı, içeriye oturdu, camını indirdi, eliyle beni çağırırdı. "Bak arabada yer yok, yer olsaydı seni de alacaktım" dedi. Üstad'la ilk tanışmamız işte böyle oldu.

ÜSTAD: ŞU GEÇEN 'NUR TALEBESİ' İMİŞ DEMELERİ EN BÜYÜK HİZMETTİR

Üstad'la yaşadığım unutamayacağınız çok önemli bir hatıra daha anlatıyım size:

Aslında 1957'de genç yaşında fahrî vaiz olmuştum ben. Babamın adı Ömer'di. Rahmetli babam "Devlet memuru olursan rahat konuşamazsın, fahrî ol, daha rahat hizmet edersin, maaş meselesini mühim tutma" demişti. Bu sebeple ben fırsat bulduğum camilerde kürsüye çıkıp konuşuyordum. Herhâlde konuşmalarım sert oluyordu ki, 18 kere tutukladılar bizi...

1958'de doğudan gelince yine bir sefer ceza evine girdim. Epeyce yattıktan sonra çıktım, akşam geldim eve. Tabi annelik, babalık telâşi, sarmaş-dolaş olduk evde. Yemekten sonra ben hazırlık yapmaya başladım. Babam rahmetli "Ne o ağa yolculuk mu var yine?" dedi. "Baba ben Üstada gideceğim. Burada vaizlikte bana hizmet ettirmiyorlar, ona hizmet edeceğim" dedim. Babam ehl-i kalp bir insandı "Git bakalım kabul ederse?" dedi. Babamın bu sözüne ben biraz kırıldım...

Üstad Emirdağ'ında idi, Emirdağ'a gittim. Elimde küçük bir çanta vardı. Üstadın yanına gideceğim diye zevkle, şevkle kapıyı çaldım. Çıkarken gacı-gucur sallanan ahşap bir merdiven vardı, böyle sağa sola sallanırdı. Kapıyı yine Zübeyir ağabey açtı. Zübeyir ağabeyle sarmaş-dolaş olduk. Üstadın kaldığı odanın kapısı açık... Üstadın belinden aşağısı gözüküyor, üst kısmı gözüküyordu. Üzerinde battaniye vardı. Benim cezaevinden çıktığımı gazetelerden okumuş Zübeyir ağabey. Ben hep şarkta okuduğum için bana "Şarklı Hocaefendi" derdi Zübeyir ağabey. "Hayrola Şarklı Hocaefendi?" dedi. Ben anlattım: "İkide bir tutukluyorlar, karakol, polis, mahkeme... Burada Üstadın yanında kalmak için geldim" dedim. Sonra "Çayını yapacağım, çamaşırını, bulaşığını yıkayacağım..." dedim.

Ben daha kelimeyi bitirmeden Üstad oradan müthiş bir sesle bağırdı. Hâlbuki konuştuklarımızı Üstadın duyması mümkün değildi. Aramızda bir hayli mesafe vardı. Hem gayet yavaş bir sesle söylemişim. Normal olarak duymaması lazımdı. Üstad öyle bir bağırdı ki: "Derhâl hizmetin başına! Sen hiç hizmet etmesen bile caddede, sokakta, pazarda gezerken; 'Şu geçen Nur Talebesiymiş' demeleri bu zamanda en büyük bir hizmettir" dedi.

Üstadın bu sözleri gençler için muazzam bir derstir. Fakat ben o anda müthiş sarsıldım, başımdan kaynar sular döküldü. Hâlbuki ben Üstatla dertleşip, başıma bunlar geldi, bana şöyle yaptılar, böyle yaptılar diye sohbet edeceğiz diye hayal ediyordum. Vallahi inanın ayağımı bir santim bile ileriye atamadım. Gideyim Üstadın elini öpeyim, özür dileyeyim, Üstadım gidiyorum, emrin başüstüne diyeyim... Yok... Hiçbir şey yok... Bir şey diyemiyorum... Zübeyir ağabey de dondu kaldı. Ben de dondum kaldım. Zübeyir ağabey "Yapacak bir şey yok, derhâl hizmetin başına dön" dedi. Ben ağlaya ağlaya geri döndüm...

BABAMIN SÖYLEDİKLERİ UYANDIRDI BENİ

Eve geldiğimde babam gülümsedi "Ne oldu ağa Üstad kabul etmedi mi?" dedi. Aynı tabirle söylüyorum. "Kabul etmedi, bana böyle böyle dedi" dedim.

Babam çok kahraman bir insandı. "Bak oğlum şuraya otur" dedi. "Üstadın çayını yapacak, çorbasını pişirecek, bulaşığını yıkayacak bir sürü talebe var. Sen vaizsin, kürsüye çıkıp vaaz edecek kaç kişi var? Onu yapacak adamlar kürsüye çıkıp vaaz ederler mi?" dedi. "Üstad seni orada niye bağlasın? Üstad seni kürsülerden vaaz etsin, hizmet etsin diye geri gönderdi. Onun için seni kabul etmemiş" dedi. Benim jeton işte o zaman düşmüştü.

Artık ben hizmet edebilmek için camilerde, köylerde, mahallelerde, kahvelerde her yerde ders okuyor, küçük risalelerden güvendiğim insanlara veriyor, onlarla sohbetler ediyordum. Tabi Üstadın manevî bereketini, eserlerini okudukça anlıyor insan...

BEYRUT PALAS'TA NAMIK GEDİK'İN BASKISI

Sene 1959... Bediüzzaman Ankara'da... Ulus'ta Denizciler Caddesinde bulunan Beyrut Palas otelinde kalıyordu Hz. Üstad. İkindiden sonra sora sora Denizciler Caddesini buldum. Otelin etrafı polisle çevriliydi, her giren çıkkanı kontrol ediyorlardı. Polisler bana da kimliğimi sordular. Ben oralı değilmişim gibi "Burada vaizlik imtihanına girmiştim, neticeleri öğrenmek için geldim" dedim ve kendime bir yatak ayırttım. İkinci kattan – zannediyorum 2. katta- bana bir oda verdiler. Allahın lutfu, Üstad da aynı katta kalıyordu. Ben Üstadın o katta olduğunu bilmiyordum aslında. 2. kata çıktım. Baktım Zübeyir ağabey salonda geziniyor. Beni görünce çok sevindi. "Nasıl girdin bu polislerden buraya?" diye sordu. Ben, vesikamı almak için diye, anlattım. "Bugün burda size vazife var" dedi. Aynı katta Nevşehirli bir kardeş daha vardı. Hasan Okur...

Akşamla yatsı vakti arasında, otelin giriş kapısının merdiven altına emniyetten 8-10 kişilik bir polis grubu geldi, başlarında komiser vardı. Oraya bir telsiz kurdular. Ben askerde muhabereciydim, telsizden anlarım. Biz bu telsiz telefon sesini dinliyorduk. Otel betonarme bir bina olduğu için ses yukarıya doğru geliyordu. Âmirim, Bakanım gibi saygıdeğer kelimeler kullanıyorlardı polisler orada.

Polisler o kadar merhamesiz değildiler. Ancak onları harekete geçiren yukardan gelen emirlerdi. İçişleri Bakanı Namık Gedik'ten ve Emniyet Genel Müdürlüğünden devamlı

oraya haberler geliyordu. Verilen emirlerin özünde "Ne yapın edin Said Nursi'yi otelden, Ankara'dan şehir dışına çıkarın" talimatı vardı. Hatta ne zaman çıkarttığınızı da haber verin diyorlardı.

Bu arada yatsı namazına yakın "Aşağıya üç tane milletvekili geldi" dediler. Onlar merdivenden çıkarken biz hemen Zübeyir ağabeye haber verdik. Sonradan anladık ki o milletvekilleri Üstadın Ankara'dan çıkması için ricaya gelmişler. İsimlerini şimdi hatırlayamıyorum ama birisinin adı Giyaseddin Emre olabilir. Zübeyir ağabey gitti Üstada haber verdi. Bunlar Üstad izin verince hepsi içeri girdiler. Üstad onlara yarım saat kadar nasihatla bulundu, sonra hepsi çıkıp gittiler.

Esas gece 12'den sonra Emniyet Müdürlüğünden bir haber geldi; "Bakanın emri var, Said Nursi'yi hala çıkartmadınız mı?" diye. Üstad çok korkusuz, çok cesur bir şahsiyetti. Bu, kelimelerle ifade edilemez. Hala kulaklarımda olan o ses şuydu: "Ankara'yı başıma yıksalar bugün Ankara'dan çıkmıyorum." Böyle demişti Üstad. Kapısı açıldı biz bunu duyduk. Meydan okuyordu Üstad. Silâh yok, tabanca yok, asker-ordu yok, hiçbir şey yok... Çakı bıçağı bile yok...

Zübeyir ağabey "Üstadın arabasının frenlerinde bir ayarsızlık var, tamirhane açılsın, saat dokuza kadar tamirhanede frenleri yaptırırım, ondan sonra gidelim" diye söylemişti. Polisler de Âmirlerine ve Emniyet Müdürlüğüne, Bakana böyle söylemişlerdi.

ÜSTAD'A YOĞURT ALDIM

Sabah oldu, Beyrut Palas Otelindeyiz. Saat dokuz civarında veya dokuza birkaç dakika kala Üstadın kapısı açıldı "Buradan Çiftlik Yoğurdu kim getirir?" dedi. Belki o zaman orada en güzel yoğurt oydu. Onu bilemiyorum. Hemen koşturdum. Oralardaki bakkalarda içki satılıyordu. Alkol satılan yerden alsam yoğurdu, Üstad rahatsız olacak diye korkuyorum. Yani epey gittim, belki bir on dakika kadar aradıktan sonra oralarda küçük bir büfe buldum. Sakallı yaşlı bir adam... Koşarak getirdim Üstada. İnan o yoğurttan bir çorba kaşığı bile yemedi Üstad, ya bir ya iki sefer aldı. Ben yanındaydım.

Üstad hazretlerine başka ziyaretlerim de olmuştu. Meselâ Eskişehir'e çok gelirdi. Abdülvahid Tabakçı kardeşin Odunpazarı semtindeki evinde kalıyordu geldiğinde. Biz orada da ziyaret ediyorduk Üstadı. Yıldız oteli vardı, oraya da gelirdi, orada da ziyaret ediyorduk.

O FOTOĞRAFIN ÇEKİLECEĞİNİ BİLMİYORDUM

Sonra indik aşağıya otelden çıkıyoruz. Said Özdemir ağabey Üstadın kolunda. Ben Üstatla Said ağabeyin ortasında, arkalarındaydım. Fotoğraf çekileceğini fark etmemiştim, bilmiyordum ben. İbrahim Canan, işte o anda bu fotoğrafı çekti. Sonra ben Ankara'dan ayrıldım.

NOT: Said Özdemir ağabey, Ali Rıza Öztürk ve Sadık Çalışkan ağabeylerin de bulunduğu bu sohbette araya girerek şunları söylemiştir:

"Fotoğraf çekilirken, İbrahim Canan karşıda fotoğraf makinesini hazırlamış bekliyor... 'Abi Üstad bu tarafa baksa' dedi. Ben de Üstadın kolundayım 'Üstadım bak karşıda bir şey var' dedim. 'Ne var?' dedi ve baktı Üstad. İbrahim Canan o sırada 'tık' diye fotoğraf makinesinin düğmesine bastı."

ÜSTAD HAZRETLERİNİN GÖREV VERMESİYLE YAPILAN HİZMETLER

Hani Üstad hazretleri beni geri gönderip, hizmet için görev vermişti ya; işte ondan sonra müthiş hizmetler oldu.

1960'da 27 Mayıs İhtilalından hemen sonra benim hiç sevmediğim Günyüzü nahiyesine kadro açılmış. Ben mümkün olsa oradan helikopterle geçmeyi düşünürdüm; çünkü 13-14 tane kahvesi var, camisinde cemaati yoktu. Acayip bir yerdi Günyüzü. Kader bizi oraya imam yaptı. Ben vaiz olduğum halde, oraya imam oldum. Altı sene orada görev yaptım. Toplam ons ekiz defa tutuklandık, ceza evlerine girdik-çıkık. Çok bereketli hizmetler oldu orada.

1966'da Sivhisar'a geldim. Sivrihisar'da da iki sene imam ve vaiz olarak kaldım. Orada da müthiş hizmetler oldu. Sivrihisar'da bizi tekrar tevkif ettiler. Bu sefer biraz uzunca yattık hapiste. Ağır Cezada mahkeme olduk. Allah Rahmet etsin Bekir Berk ve buradan da üç avukat bizi müdafaa ettiler. Mahkeme bizi suçladı, tam yüz 115 şahid dinlediler... Sonunda tahliye oldum, ama mahkeme devam etti. Temyiz bizim mahkumiyeti bozdu. Bu sefer bizi Kütahya Ağır Ceza'ya havale ettiler. Bir hayli gittik-geldik. Sonunda bizim lehimize karar verildi. Maaşım gitti, terfilerim gitti, çoluğum çocuğum aylarca perişan oldular. Ev kirası, elektrik parası falan aksadı... Derken Allah'ın izniyle tekrar görevimize başladık.

1968'de Eskişehir'e tayinim çıktı, geldim. Hizmet böyle Üstadımızın himmetinin bereketiyle devam ediyor işte. Şimdi emekliyim, fakat hizmetten değil, resmi olarak emekliyim. Aynı şekilde Eskişehir'in camilerinde vaazlarım devam ediyor. 19 sene önce kurulan "Hakka Hizmet Vakfı"nın kurucusu ve yönetim kurulu başkanıyım...

ZÜBEYİR AĞABEY: "ONU GÖREN GÖZLERİ GÖRMEYE GELECEKLER"

Gençlere söylenecek çok şeyler var... Yalnız yanlış anlaşılmasın kendimize bir paye verme gibi anlaşılmasın anlattıklarım. Hicaz'da yaşadığım çok enteresan bir şey anlatayım size:

Sene 1962 olabilir... Vaizlik belgesi almak için Ankara'ya gitmiştim. Hacıbayram Camisinin orda 27 numara diye bir dersane vardı. Orada akşam ders okuyordu Zübeyir ağabey. O evliyaydı yani...

Zübeyir ağabey o derste âdeta coşmuştu: "Siz nur talebesi olmayı ne zannediyorsunuz? Bu Allah'ın herkese nasip ettiği bir nimet değil... Bir gün gelecek ki Dünya İslâm Âleminden Üstad Bediüzzaman hazretlerini görenleri görmek için insanlar ziyarete gelecekler... Onu gören gözleri görmek için ziyarete gelecekler..." dedi. Bu sözler, belki gençliğimden olacak biraz tuhafıma gitmişti benim.

Aradan yıllar geçti. Herhâlde 1970'li yılların sonraları olacak, Hicaz'dayım. Bir gün Cuma namazını bekliyoruz. İki kişilik bir halı seccade sermişler, etrafında gençler var, seccade boş. Ben o halıya durdum, iki rekât tahiyat-ı meşid kılayım dedim. Aslında orada tahiyat-ı meşid tavaftır. Fakat çok kalabalıktı, tavaf'a girilecek gibi değildi. Beni uyardılar; "Oranın sahibi var" dediler. "İyi, gelsin o da olsun, ben sıkışırım" dedim.

Arkadan biri geliyor ama gelenin mana âleminde büyük bir insan olduğunu hissettim ben. Şöyle hissettim; hani insan gölgeye oturur, güneş döndükçe arkana vurur, sırtın ısınır ya, anlarsın ki güneş arkanda, arkana bakarsın. Onun gibi işte... Bu adam gelirken, işte benim arka tarafımdan, iç âlemimde bir değişiklik oldu. O adam geldi orada iki rekât namaz kıldı. Adam sakallı, sarıklı... Ben, elimde Cevşen okuyorum. Adam o kadar edepliydi ki, ben sayfayı çevireceğim zaman elimden tuttu, bakabilir miyim?" dedi. Kitabın sağına soluna baktı. "Bunun Cumadan sonra fotokopisini çektireyim ben?" dedi. "Sizin olsun, ben de bir tane daha var" dedim.

Teşekkür ettikten sonra "Siz bu şahsı tanıyor musunuz?" dedi. "Tanıyorum" dedim. "Gördün mü?" dedi. "Evet, gördüm" dedim. "Gördüm" der demez adam, kedinin ciğere atladığı gibi üstüme atladı. Anlımı, gözlerimi öpmeye başladı. Sonra secdeye kapandı. Secde de Arapça olarak: "Yâ Rabbi! Onu gören gözleri bana gösterdiğin için sana hamdolsun" diyordu. Daha başka şeyler de söyledi duasında. Bu sefer ben "Siz Seyyid misiniz?" dedim. "Nereden biliyorsun?" dedi. "İçime öyle geldi" dedim. "Evet, evlad-ı Resûldenim" dedi. "Nerelisiniz?" dedim. "Ben Hindistanlıyım, orada özel bir üniversitenin rektörlüğünü yapıyorum" dedi. "Bediüzzaman'ı nasıl tanıdınız?" dedim. "Biz Bediüzzaman'ın eserlerini fakültelerimizde iman-akaid dersi olarak okutuyoruz" dedi.

Burada esas demek istediğim şey; Zübeyir ağabeyin yıllarca önce söylediği "Üstadı gören gözleri görmek için dünyadaki Müslümanlar ziyarete gelecek" sözünü hatırlamam ve benim jetonumun yeni düşmesiydi. Zübeyir ağabey bu tip manzaraları görüp, hissetmiş ki o sözü söylemiş. Nasıl sahabelerin Resulullah'ı görmeleri bir meziyet oluyorsa, Üstad hazretlerini görenlerde de bir meziyet oluyor demek ki. Tabi Risaleleri kabul edip okuyanlar, neşredenler için...